

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1009/2020
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Ахмет Хоџић, Дамир Хоџић и Мајда Божић, адвокати из ..., против туженог „Seragro“ ДОО из Новог Сада, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 428/19 од 12.11.2019. године, у седници одржаној 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 428/19 од 12.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи, П1 348/17 од 03.10.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништав Споразум о престанку радног односа од 09.10.2017. године. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 88.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 428/19 од 12.11.2019. године тужиоца. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а

ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код туженог и распоређен на послове Дана 09.10.2017. године позван је на разговор, када му је директор туженог указао на незадовољство његовим радом (оштећење садница и поремећени међуљудски односи), па му је понудио да потпише споразумни прекид радног односа, уз навод да је то мала средина и да је за њега боље да му радни однос престане на основу споразума, него да добије отказ. На столу су била два документа – споразум о престанку радног односа и обавештење о правима које може остварити код Националне службе за запошљавање, која је он прочитао. Пре разговора са тужиоцем, истоветни састанак је одржан и са тужиоцевим братом, ББ, па је тужилац пре потписивања споразума питао шта је урадио његов брат и сопштено му је да је он одбио да потпише споразум. Тужилац је споразум и обавештење потписао без принуде и претње. У тексту Споразума о престанку радног односа се наводи да је постигнута сагласност да тужиоцу престаје радни однос са 31.10.2017. године, да ће му све неисплаћене зараде, накнаде зарада и друга примања која је остварио до дана престанка радног односа бити исплаћена најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа, те је констатовано и да је тужени писаним путем обавестио тужиоца о последицама закључења споразума на остварење права за случај незапослености. Предмет тужбеног захтева у овој правној ствари је утврђење ништавости закљученог споразума, а као разлог се наводи довођење у заблуду у погледу онога што потписује, уз наводе тужиоца да је мислио да потписује документа који се односе на добијање кредита од банке.

Имајући у ово у виду, Врховни касациони суд налази да су судови правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев као неоснован.

Наиме, радни однос запосленом може да престане на основу споразума послодавца и запосленог, применом члана 177. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05,... и 13/17), при чему је послодавац дужан да запосленог обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, што је у конкретном случају учињено и констатовано одредбама споразума који је закључен између парничних странака, уз давање писаног обавештења о правима која по основу незапослености може да оствари по престанку радног односа, чиме је испоштована и одредба члана 177. став 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању на страни тужиоца није било мана воље за закључење споразума, па нису испуњени ни услови из члана 111. Закона о облигационим односима за поништај побијаног споразума, јер исти није закључио под претњом (члан 60. став 2. ЗОО). Разлог за поништај уговора представља само недопуштена претња која изазива оправдан страх код друге уговорне стране, због угрожености неког њеног значајног добра, што у конкретном случају није учињено. Стављање у изглед тужиоцу, као запосленом, законску могућност покретања поступка за отказ уговора о раду, због незадовољства послодавца његовим радом, не представља недопуштену претњу учињену ради закључења споразума о престанку радног односа, већ му се предочавају одређене чињенице (по процени послодавца), на основу којих он може да донесе одлуку да ли жели да настави рад код туженог и под таквим условима (уз могућност отказа због дисциплинске одговорности) или да својом вољом закључи споразум о престанку радног односа код послодавца.

Ни наводи тужиоца да пре потписивања споразума и обавештења – садржину тих аката није прочитао, не чине основ за поништај или утврђење ништавости истих, нити утичу на њихову пуноважност, с обзиром да евентуално такво поступање тужиоца представља његов пропуст и у том случају сам сноси одговорност и последице потписивања акта који претходно није прочитао. Поред наведеног, треба имати у виду и да је првостепени суд, након спроведеног доказног поступка и оцене изведених доказа, утврдио да је тужилац пре потписивања споразума прочитао и споразум и обавештење, да је побијаном одлуком потврђена првостепена пресуда, па се у складу са одредбом члана 407. став 2. ЗПП, у ревизијском поступку више не може оспоравати утврђено чињенично стање.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова да је побијани споразум закључен у свему према одредбама члана 177. Закона о раду, да је тужилац упозорен и на последице споразумног о престанка радног односа, а да приликом његовог закључења није било мана воље које би споразум чиниле рушљивим, па је правилно тужбени захтев одбијен као неоснован.

Неосновано се ревизијом указује да је у предмету по тужби брата тужиоца, Зорана Такача, код истог чињеничног стања и о истоветном тужбеном захтеву одлучено на другачији начин. Наиме, пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1483/19 од 30.09.2019. године одлучио је о захтеву за поништај решења туженог о отказу уговора о раду, применом члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду, из разлога што запослени (у том предмету) нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради, што представља други правни основ за престанак радног односа у односу на споразумни престанак радног односа. Дакле у наведеном предмету одлука је заснована на другачијем чињеничном стању и другачијем предмету тражене правне заштите у односу на тужбени захтев у овој правној ствари.

Остале наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, обзиром да се ревизија, применом чл.407. став 2. ЗПП, из ових разлога не може изјавити.

У складу са изнетим, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић